

[Stærk Johansen.]

interesserede den højtærede justitsministers udtalelse om ansvarsforsikring for alle trafikanter — ja, i virkeligheden for alle her i landet — mig meget. For knallerter mener jeg i hvert fald det er ganske nødvendigt, at der er en forsikring, ikke mindst af hensyn til trediemand, der bliver udsat for uheld og måske ikke har mulighed for på anden måde at få erstatning derfor.

Jeg har også forstået, at man selv indenfor knallertkørernes kreds er ængstelig for den udvikling, der nu foregår. Jeg har fornylig i et blad set en artikel, hvori man stærkt indskærper medlemmerne at opretholde deres ansvarsforsikring af den grund, at et krav om erstatning som regel er gyldig i 20 år, og hvis de oplysninger, jeg har fået, er rigtige, kan denne frist forlænges yderligere 20 år. Det vil altså sige, at en knallertkører, som ifalder et erstatningsansvar, kan komme til at stå i gæld til andre et helt liv igennem. Jeg vil derfor mene, at det ikke mindst for knallertkørernes skyld er rigtigt, at man får en ansvarsforsikring gennemført på den ene eller den anden måde.

Den højtærede justitsminister var, forstod jeg, i og for sig også tilhænger deraf, men var meget noget tilbage på grund af de vanskeligheder, der var ved at få gennemført en administration, der ikke blev altfor overvældende dyr. Jeg kan godt forstå denne tankegang. Jeg tror ikke, der er nogen i dette høje ting, der ønsker at udvide en administration mere end højst nødvendigt. Men vi har dog en række tvungne forsikringer, både jagtforsikring, hundeforsikring og meget andet, og på disse områder har jeg ikke indtryk af at administrationen er særlig tyngende. Jeg har også ved undersøgelser og ved samtaler med forsikringsfolk fået det indtryk, at forsikringselskaberne ikke mener, det er en uløselig opgave og heller ikke en opgave, der vil kræve store administrative udvidelser. Jeg tror, man bør søge føling med forsikringselskaberne, som jo også i andre lande har adgang til kilder, hvoraf de kan øse erfaringer, som kan bevirke, at en administration ikke bliver altfor voldsom. For det erkender jeg, at på det punkt bør man søge at begrænse udgifterne, men jeg vil alligevel sige, at der skal meget store vanskeligheder til på det administrative område, før det

kan veje vægtskålen ned til fordel for, at man ingen forsikring skal have. Jeg vil stadig mene, at den sikkerhed, som ansvarsforsikringen giver dem, der er uheldige og kommer ud for en ulykke, er et så vigtigt argument og betyder så meget for almenheden her i landet, at der skal meget tungtvejende argumenter til, for at man skal fravige dette princip. Jeg mener i hvert fald ikke, at argumentet med den store administration er tilstrækkeligt dertil. Jeg mener også, at der er muligheder for at gennemføre en billig administration. Iøvrigt er der ingen grund til at gå i enkeltheder; alle disse spørgsmål må kunne drøftes i udvalget.

Jeg ved også, at mange, både cyklisterne og knallertkørernes organisationer, gerne vil have et kendingsmærke af en eller anden art, idet man hævder, at antallet af tyverier af knallerter er steget ikke uvæsentlig, efter at man har fået den nye bekendtgørelse. Hvorvidt det er rigtigt, er jeg ikke i stand til at udtale mig om; jeg har ikke set nogen statistik derfor; det er slet og ret udtalelser fra disse organisationers formænd, som jeg må gå ud fra har et vist kendskab dertil. Men også de problemer mener jeg vi kan drøfte i udvalget, og jeg skal blot på nuværende tidspunkt takke den højtærede justitsminister, fordi han vil være med til at drøfte disse spørgsmål i et udvalg; det er mit håb, at det skal blive muligt gennem disse drøftelser at nå frem til en ordening med en ansvarsforsikring, som vi har og kender den med hensyn til motorloven og andre love, så at en sådan også kan blive gældende for knallertkørere her i landet.

Victor Gram: Jeg skal ikke nægte, at jeg ser med nogen sympati på ønsket om at få indført en ansvarsforsikring for knallertkørere, men jeg må på den anden side sige, at jeg føler mig i nogen grad usikker med hensyn til mulighederne for at finde frem til en ordening, som i sin praktiske udformning står i et rimeligt forhold til behovet. Det forekommer mig iøvrigt, at der til dette spørgsmål er knyttet så mange problemer, at et forsøg på en detaljeret drøftelse her i det høje ting næppe vil have mulighed for at give nogen egentlig klaring. Det væsentlige må være, at man har en vis sympati for tanken og er indstillet på i et udvalg at